

Gaja Kos

Grega Hribar: *Hotel sem samo...*

Ilustracije Luka Umek.

Ljubljana: Cankarjeva založba (Zbirka Najst), 2009.

“grega ne mara zahrbtno vsiljenega reda vejic pik ločenosti presledkov klicajev gramatike...” Takole je na zavihku predstavljen avtor prvenca *Hotel sem samo...* in branje lahko le potrdi, da zapisanemu ostaja zvest tudi med platnicami. A o zapriseženosti gramatični anarhiji malce pozneje, najprej o tem, kdo je kaj hotel in zakaj. “Smo hoteli lepo življenje, iskalci nečesa drugega za ta nori svet danes.” Na hitro bi lahko zapisala, da gre za roman o odraščanju, samoiskanju in zaljubljanju, pa predvsem o predajanju rejvu in drogam. Ampak to bi bilo površno in bi še utegnilo zveneti, kot da gre “samo” za še enega izmed mnogih problemsko intoniranih mladinskih romanov... Morda po vsebini, a še to ne (koliko romanov o rejvu smo konec koncev že prebrali?), sploh pa ne po izvedbeni plati. Poleg tega *Hotel sem samo...* ni “zgolj” mladinski roman, temveč t. i. naslovniško odprto literarno delo, kar je posebnost in odlika več knjig iz zbirke Najst.

V tokratnem romanu gre za prvoosebno pripoved Žaka, ki bralca postopoma uvaja v vesolje rejva, s čimer (ob pogledu na celoto presenetljivo sistematično) začne takoj na začetku s slovarčkom izrazov, ki bi utegnili biti neposvečenim v rejversko sceno neznani ali vsaj ne povsem domači. Dogajanje je umeščeno v realen prostor in čas; bralec spremlja junakovo transformacijo v rejverja, ki začenja postopoma živeti samo še za partije, tabletko in občutke, ki jih sprožajo. Pred nami se vrstijo prizori zadevanja, izogibanja možem postave, nasilja med dilerji itd., prizori ekstaze in norosti. Spotoma na plan pronicajo družinski problemi (Žakov brat Maj je umrl v prometni nesreči, njegova mama je na tabletah in proti koncu pripovedi doživi živčni zlom, odnos med njo in možem je žalostno skrhan...) in temnejše plati rejvanja, ki jih razkrivajo problemi oziroma usode Žakovih prijateljev in znancev (ti zapuščajo šolo in podlegajo dilerskemu biznisu

ali končajo na ljubljanski psihiatriji, ki ji je, mimogrede, pripisana izjemno negativna, destruktivna vloga). Slednje kaže na pripovedovalčevo (kritično) distanco, ki jo je vzpostavil čas, ter knjigi dodaja še eno dimenzijo – rejev dejansko predstavi mnogostransko, recimo da iskreno, torej s plusi in minusi vred in z vsem, kar je vmes.

Odlika Hribarjevega pisanja je izredna prepričljivost, ki se kaže tako v opisih odnosov (ljubezenskih, prijateljskih in družinskih) kot tudi rejverske scene – predvsem partijev, ki jih opisuje tako, da dejansko začutimo, kako (ga) potegnejo in si utegnemo celo domišljati, da zdaj vemo, kako je in za kaj pri tem gre, četudi sami še nikoli na nobenem nismo bili fizično prisotni. Bržkone prav zato, a tudi to vseeno nekaj šteje. Avtor omenjeno prepričljivost dosega predvsem z avtentičnim – pogovornim in slengovskim (po tej plati je besedilo tudi zanimiv “dokument” rejverske scene) – jezikom, katerega struktura počasi razpada, v skladu z dejstvom, da na različne načine spotoma razpada tudi marsikaj drugega, od zavesti do odnosov. Vse to narekuje svojevrsten, intenziven ritem in ustvarja čustveno napetost, nenazadnje pa si Hribar pomaga tudi z likovnimi oziroma grafičnimi vložki, ki na vizualni ravni ponazarjajo in podkrepijo opisovano. Po drugi strani je slabost te, sicer v marsičem sveže in inventivne pisave rahlo prešibka oziroma preskromna izčiščenost – pripoved se nekoliko preveč vrti v krogu, preveč sila podobnih prizorov si sledi in dialogi se pogosto sukajo v prazno, vse to pa bralca na trenutke začne dolgočasiti. Razumljivo je, da ima tudi naštetjo svojo funkcijo, vendar v preveliki meri deluje balastno.

Kakšna stran manj torej nikakor ne bi škodila, je pa roman *Hotel sem samo...* tudi v obstoječem obsegu prijetno presenečenje; bil je tudi eden izmed petih nominirancev za večernico 2009. Kot pisanje, ki je našlo odličen, učinkovit in izviren način za ubeseditev svoje teme, je ne samo v kontekstu domačih, temveč tudi marsikaterega v slovenščino prevedenega mladinskega romana, ki se prvenstveno ukvarja s problematiko drog, eno boljših del ter na primer gladko preseže še en ne tako daven prvenec na to temo, *Od RTM do WTF* Asje Hrvatine. Hotel je samo... in uspelo mu je – “Ena taka grenko sladka utopija.”